

Becsy András versei

Zajlás

*Rian a téli város, egyre
több apróbb tömbre töri össze
tehetetlen jégtömegét az
örvénylő anakonda-folyam.*

*Kétségbeesett csikorgások,
mint a kréta a többismeret-
lenes egyenletnél a táblán,
ki-kihagyó kis ritmusokban,*

*csupán a másodpercmutató
lúktet, megbízható metronóm,
pulzál, akár az a vörös lob
a tenyeredben, hólyagos hely,*

*amit bosszúból még tűzforró
lábaid hagyott rád délelőtt.*

*

*Hiányjelek, hibák, nyomunk vész,
mint az albán pincéknek mélyén
a mezítelenül toporgó
bosnyák gyerekeknek szervei*

*a gyémántélű szikék között.
Szemed körül szétfolyt akvarell
szárad, sós ízű remegésed
nyeled egyre magadba vissza,*

*de a torkodon akad, lefojt,
festmény-embrió-t vet arcodra
tengered, ablakod üvegén
elnyújtózik az utcazaj, csak*

*az a vörös lob liktet, pulzál,
forró lábasod hagyatéka.*

*

*Rian a folyóban a város,
hazaviszem magammal a fél
hatos dugót, a könyvespolcra
teszem a többihez, a zsákmány:
tej, tizenöt deka felvágott,
kicsomagolom táskájából
a gyereket, majd számot vetek,
egy, kettő, három. Vége. Mélység
és Nyugalom. S arra gondolok,
amíg tenyeremben liktetsz, hogy
a szupermarket húsosának
megtömött akváriumában
élő halak agóniáját
bámultam, s kimosta mindenem.*

A cinkosok

a határ

*Húst meg utoljára tavasszal
ettünk, és holnap már karácsony,
de vállat von a téeszparaszt,
tízezer liba van a tele-
pen, bök a faluhatár felé,
de a téglaverők, a pestiek,
mint maga, nem kaphatnak, mondja
apámnak, és leszegi fejét.
És mindennap megszámlolják azt
a tízezret, mire felnevet
a paraszt, egy-két százalékot
ráhagyunk, elhullás meg róka,
értem, bólogat vissza apám,
s mögöttük tanár úr mosolyog.*

környezetismeret

*Tanítás után bent maradunk,
mi, az újak, kik csak most jöttek,
az osztályban az idegenek,
mondják is: osztályidegenek,
akiknek még pótolniuk kell,
hogy milyenek a gerincesek,
hüllők, kétéltűek, szárnyasok,
mint, teszem azt, mondja tanár úr,
a liba, mely madár, gerinces,
fészekhagyó, tojásrakó, és
ha fejét szárnya alá hajtjuk,
akkor nem lármázik, elalszik.
Bebiflázni, szóról szóra mond
fel apádnak, mert máskülönben...*

pecsenye

*Otthon apám bólint, láttamoz,
aláír, holnap már karácsony,
mosolyog, motyogja: tanár úr,
aztán fekete éj, némaság.
Reggelre tejüveggé lesz az
ablak, a szomszéd téeszparaszt
felesége nagy hasábfákat
adogat át a drótkerítés
alatt anyámnak, apám alszik,
ő is róka, ő is százalék,
fekete éj az álma, fejét
szárnya alá hajtja, és míg süll
a pecsenye, motyogja, talán
most ez az utolsó tolvaj tél.*

*Matthias Grünewald (1470–1528) – Mária örömteli
hírt kap, tanulmány*